

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 11 września 2015 roku, skierowanym przeciwko Miejskiemu Przedsiębiorstwu (...) Spółce z o.o. w Ł., A. T. wniósł o zasądzenie na swoją rzecz: kwoty 100'000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lutego 2014 r. do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną na skutek zdarzenia komunikacyjnego z dnia 6 stycznia 2014 roku; renty w wysokości 300 zł miesięcznie, płatnej począwszy od dnia wydania wyroku, do dnia 10-go każdego następnego miesiąca; ustalenie odpowiedzialności pozwanego względem powoda na przyszłość, a także zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm prawem przepisanych w wysokości potrójnej stawki minimalnej oraz o zasądzenie kosztów postępowania wywołanego zawezwaniem do próby ugodowej w sprawie, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm prawem przepisanych.

(pozew, k. 3-12)

W odpowiedzi na pozew, Miejskie Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. w Ł. wniosło o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Strona pozwana podała, iż nie kwestionuje zasady odpowiedzialności za szkody powoda pozostające w związku ze zdarzeniem drogowym z dnia 6 stycznia 2014 roku, jednakże kwestionuje zasadność żądania zadośćuczynienia (według strony pozwanej, brak jest po stronie powoda następstw zdarzenia w rozmiarze uzasadniającym przyznanie go w żądanej wysokości); ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość oraz renty (według pozwanej spółki, powód nie przytoczył żadnych okoliczności na poparcie wysuniętych w tym zakresie żądań). Wniosek pełnomocnika powoda o przyznanie wynagrodzenia według trzykrotności stawki minimalnej – pozwana spółka uznała za nieuzasadniony, w świetle rodzaju sprawy, stopnia jej zawilości, oraz poniesionego przez pełnomocnika nakładu pracy.

(odpowiedź na pozew, k. 124- 125)

Stan faktyczny:

6 stycznia 2014 roku, około godziny 12:55, na skrzyżowaniu ulicy (...) w Ł. miało miejsce zdarzenie komunikacyjne. Motorniczy tramwaju Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. w Ł. P. M., znajdując się w stanie nietrzeźwości, umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, nie zastosował się do nadawanego dla jego kierunku ruchu światła czerwonego i wjechał na w/w skrzyżowanie, w efekcie czego uderzył w samochód osobowy prowadzony przez powoda, który następnie potrafił przechodzące po przejściu dla pieszych, na zielonym świetle kobiety: K. S., B. O. (które poniosły śmierć na miejscu) oraz J. K. (która zmarła na skutek doznanych obrażeń w szpitalu, dwa dni później).

(bezsporne)

Bezpośrednio po zdarzeniu, powód został przewieziony przez zespół ratownictwa medycznego do III Miejskiego Szpitala im. dr K. J. w Ł., gdzie rozpoznano u niego stłuczenie barku prawego, prawej okolicy żebrowej, kręgosłupa C oraz miednicy. Powód został wypisany do domu tego samego dnia, z zaleceniem oszczędzania się oraz stosowania okładów i preparatów przeciwbólowych.

Nazajutrz, w związku z utrzymującymi się dolegliwościami bólowymi w odcinku szyjnym i lędźwiowo-krzyżowym kręgosłupa, brakiem czucia w nogach oraz uczuciem klucia w miednicy podczas oddawania moczu, powód został przewieziony karetką pogotowia na Izbę Przyjęć SPZOZ (...) Szpitala (...) im. (...) w Ł., (...) Szpitala (...). Powodowi wykonano badania CT odcinka szyjnego, lędźwiowo-krzyżowego kręgosłupa oraz miednicy. Nie stwierdzono zmian pourazowych. Po kilku godzinach powód został wypisany do domu, z zaleceniem oszczędzania się i dalszego stosowania okładów i preparatów przeciwbólowych.

(karta informacyjna Izby Przyjęć, k. 87, karta informacyjna Izby Przyjęć z Oddziałem Pomocy Doraźnej, k. 86 ; zeznania powoda, e-protokół, k. 431, adnotacja – 00:16:47, k. 198, w zw. z 00:28:59, k. 429v, e-protokół, k. 429v)

Po zdarzeniu z 6 stycznia 2014 roku, powód uskarżał się na dolegliwości bólowe ręki, problemy ze snem oraz nadpobudliwość. Odczuwał dyskomfort w związku z informacjami pojawiającymi się w mediach na temat wypadku, w którym uczestniczył. Reagował nerwowo na zainteresowanie znajomych i rodziny okolicznościami zdarzenia. Nie chciał wychodzić z domu.

(zeznania świadka J. T. , e-protokół, k. 431, adnotacja – 00:07:55, k.429v; zeznania powoda, e-protokół, k. 431, adnotacja – 00:13:23 , 00:14:17, 00:17:45, k. 198, w zw. z 00:28:59, k. 429v, e-protokół, k. 431)

W lutym 2014 roku, na prośbę żony, A. T. rozpoczął terapię w Poradni Psychologicznej Miejskiego Centrum (...) im. bł. R. C. w Ł..

(zaświadczenie, k. 88, dokumentacja medyczna z Miejskiego Centrum (...) im. bł. R. C. w Ł., k. 89-9, k.95-98; zeznania świadka J. T., e-protokół, k. 431, adnotacja – 00:07:55, k.429v; zeznania powoda, e-protokół, k. 431, adnotacja – 00:20:19, 00:22:18, 00:21:35 00:23:30, k. 198, w zw. z 00:28:59, k. 429v, e-protokół, k. 431)

Terapia psychologiczna nie przynosiła zadowalających rezultatów. Powód źle znosił rozmowy z terapeutą dotyczące wypadku, zaś zalecony w ramach terapii powrót do pracy nie wpłynął na poprawę jego stanu zdrowia (współpracownicy zarzucali powoda pytaniami o przebieg wypadku, co go denerwowało). Powód nie zdecydował się na stosowanie przepisanych leków, z obawy o możliwość prawidłowego funkcjonowania w życiu codziennym. Zamiast zaleconych medykamentów przyjmował ziołowe leki uspokajające.

(zeznania świadka J. T. , e-protokół, k. 431 , adnotacja – 00:07:55, k.429v ; zeznania powoda, e-protokół, k. 431, adnotacja – 00:22:18 , k. 198, w zw. z 00:28:59, k. 429v, e-protokół, k. 431)

Powód nie lubi rozmawiać o zdarzeniu z 6 stycznia 2014 roku. Nie najlepiej reagował, biorąc udział w postępowaniu karnym, toczącym się przeciwko sprawcy wypadku – P. M.. Przebieg postępowania wywoływał u powoda gwałtowne i nerwowe reakcje oraz wpływał niekorzystnie na stan psychiczny.

(zeznania powoda, e-protokół, k. 431, adnotacja – 00:24:29, k. 198, w zw. z 00:28:59, k. 429v, e-protokół, k. 431; e-protokół, k 431, adnotacja – 00:28:59, k.430)

Przez okres 3-4 miesięcy po wypadku, z powodu utrzymujących się dolegliwości bólowych ręki, powód przy wykonywaniu czynności dnia codziennego korzystał z pomocy żony.

(zeznania powoda, e-protokół, k. 431, adnotacja – 00:15:05, 00:17:45, k. 198, w zw. z 00:28:59, k. 429v, e-protokół, k. 431)

Powód po wypadku przebywał na zwolnieniu lekarskim. Po powrocie do pracy został przeniesiony na inne stanowisko – pracował jako kasjer, w markecie budowlanym. Zmiana stanowiska pracy nie była jednakże związana z dolegliwościami związanymi z wypadkiem, a dyspozycyjnością powoda. Obecnie powód pracuje w markecie budowlanym na dziale drewna. Jest to praca o podobnym charakterze do tej, którą wykonywał przed wypadkiem.

(zeznania powoda, e-protokół, k. 201, adnotacja – 00:45:02, k. 199, w zw. z 00:28:59, k. 429v, e-protokół, k. 431, adnotacja – 00:28:59, k. 430)

Powód korzystał pomocy neurologa oraz rehabilitanta. Od marca do maja 2014 roku, odbył serię zabiegów fizjoterapeutycznych (10 zabiegów), co stanowiło wydatek rzędu 60 zł. Specjaliści zalecali powodowi kontynuowanie leczenia i rehabilitacji, jednakże ten zaprzestał terapii z racji niemożności pogodzenia spotkań z grafiką wykonywanej pracy zarobkowej.

(zeznania powoda, e-protokół, k. 431, adnotacja – 00: 20:19 , k. 198, w zw. z 00:28:5 9, k. 429v, e-protokół, k. 4 31)

Powód przed wypadkiem był osobą w pełni sprawną fizycznie. Od ponad 18 lat jeździł wyczynowo na deskorolce, brał udział w różnego rodzaju inicjatywach, związanych z tą formą aktywności, uczestniczył w zawodach na terenie kraju i poza jego granicami (z krótką, 3-miesięczną przerwą w 2000 roku, związaną z koniecznością przejścia zabiegu operacyjnego oraz rehabilitacją, w związku z doznany urazem, po którym powód powrócił do wcześniejszej sprawności), przy czym w 2009 roku, ograniczył swoją aktywność, z racji przyjscia na świat syna.

Obecnie poruszając się na deskorolce, A. T. szybciej się męczy i odczuwa dolegliwości bólowe. W dalszym ciągu uczestniczy w zawodach sportowych, obecnie jako sędzia. Uczy również jazdy na deskorolce syna.

(zeznania świadka J. T. , e-protokół, k. 431 , adnotacja – 00:07:55, k.429v, zeznania powoda, e-protokół, k. 431, adnotacja – 00:32:34, 00:34:48, 00:36:16, 00:38:27, 00:40:05, 00:43:14 , k. 198, w zw. z 00:28:5 9, k. 429v, e-protokół, k. 431 ; zeznania powoda, e-protokół, k. 431 , adnotacja – 00:28:59, k. 429v)

Z punktu widzenia psychologii, urazy doznane w wypadku z 6 stycznia 2014 roku oraz przeżycia związane z tym wypadkiem miały negatywne następstwa na funkcjonowanie psychiczne powoda. Całe zdarzenie miało i nadal ma wpływ na funkcjonowanie zawodowe i codzienną aktywność A. T.: początkowo, po powrocie ze zwolnienia lekarskiego musiał on pracować na innym stanowisku, ograniczył także w istotnym stopniu swoją aktywność fizyczną, zrezygnował z udziału w zawodach jazdy na desce, w relacjach rodzinnych stał się bardziej drażliwy, wybuchowy, także wobec dzieci.

Zespół objawów powstały u powoda po wypadku (powód stał się bardziej drażliwy, okresowo płacziwy, ma problemy ze snem, w jego świadomości pojawiają się negatywne wspomnienia z wypadku, często natrętnie), jest typowy dla objawów (...) (zaburzenia po stresie traumatycznym).

Cierpienia powoda związane z następstwami wypadku w początkowym okresie były bardzo duże. Powód, na skutek doznanych obrażeń miał dolegliwości bólowe oraz silne objawy emocjonalne. Cierpienie psychiczne powoda trwają nadal - utrzymują się u niego objawy lękowo – depresyjne. Trudno określić czas, kiedy będzie można uznać, że wszystkie objawy ustąpiły. Może to trwać jeszcze kilka lat, a w sytuacjach podobnych do zaistniałego zdarzenia objawy mogą gwałtownie powrócić.

Powód stara się unikać wspomnień oraz rozmów na temat zdarzenia. Powód unika kontaktów z psychologiem, gdyż wiąże się to z negatywnymi wspomnieniami. Aby nie myśleć o przebytej traumie wykorzystuje swoje mechanizmy obronne (wyparcie, kompensacja, racjonalizacja).

(pisemna opinia biegłego L. S., k. 281-252)

W aspekcie psychiatrycznym u powoda, w związku z wypadkiem z dnia 6 stycznia 2014 roku występują zaburzenia nerwicowe pod postacią zaburzeń stresowych pourazowych, zaburzeń typu (...).1

Uszczerbek na zdrowiu powoda, doznany na skutek zdarzenia, związany z nasileniem objawów psychopatologicznych oraz okresem ich trwania wynosi 10 %. Cierpienia psychiczne A. T. w początkowym okresie po wypadku z dnia 6 stycznia 2014 r były znaczne, a następnie umiarkowane i n takim poziomie utrzymują się nadal.

(pisemna opinia biegłej A. R., k. 272-291)

Z punktu widzenia ortopedii, powód w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 6 stycznia 2014 roku, doznał stłuczenia kręgosłupa szyjnego, stłuczenia barku prawego, klatki piersiowej po prawej stronie oraz miednicy po prawej stronie. Stwierdzone u powoda dysfunkcje nie utrzymywały się przez okres dłuższy niż sześć miesięcy.

U powoda brak jest odchyień statyczno-dynamicznych w obrębie narządu ruchu, ani innych zmian pourazowych, zniekształceń, zaników mięśniowych, które mogły skutkować trwałym bądź długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu z przyczyn ortopedycznych, pozostającym w związku z przebyłym zdarzeniem drogowym.

Rokowania co do stanu zdrowia powoda są pomyślne.

(pisemna opinia biegłego R. E. , k. 326-327)

W aspekcie neurologicznym, w wyniku wypadku komunikacyjnego w dnia 6 stycznia 2014 roku, powód doznał bezwładnościowego urazu kręgosłupa szyjnego, urazu kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego, urazu barku prawego, stłuczenia prawej okolicy żebrowej i miednicy. Nie skutkowały one powstaniem trwałego, bądź długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, jednakże mogły wpłynąć na okresowe ograniczenie aktywności ruchowej w zakresie wykonywania ciężkiej pracy fizycznej i wykonywania prac związanych z przeciążeniem kręgosłupa, uprawiania sportów zwłaszcza ruchowych.

Rokowania co do stanu zdrowia powoda na przyszłość są dobre, jednakże zachodzi możliwość szybszego narastania u powoda istniejącej już choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa.

(pisemna opinia biegłego A. N. , k. 338-340)

U powoda występują wykwyty łuszczycowe na skórze okolicy łokci. **Z punktu widzenia dermatologii**, nasilenie objawów łuszczycy może być wywołane przez silne wstrząsy psychiczne i stres. W przypadku powoda nie ma podstaw do stwierdzenia istnienia związku przyczynowo - skutkowego między zdarzeniem z 6 stycznia 2014 roku i objawami łuszczycy.

(pisemna opinia biegł ego A. N. , k. 338-340; pisemna opinia biegłego dermatologa A. Z. , k. 384-389)

Wyrokiem z dnia 26 sierpnia 2015 roku, wydanym w sprawie VI K 1215/14, Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi uznał P. M. (motorniczego tramwaju) winnego popełnienia czynu wypełniającego dyspozycję art. art. 174 §1 k.k. w zw. z art. 177 §1 i 2 k.k. w zw. z art. 178 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k., tj. tego że w dniu 6 stycznia 2014 roku w Ł. na skrzyżowaniu ulic (...), umyślnie w zamiarze ewentualnym sprowadził bezpośrednio niebezpieczeństwo katastrofy w ruchu lądowym, w ten sposób, że kierując tramwajem linii (...) nr boczny (...) i znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącej 0,66 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, jadąc ulicą (...) od ulicy (...), w kierunku ulicy (...), na skrzyżowaniu z ulicą (...) nie zastosował się do nadawanego dla jego kierunku ruchu światła czerwonego, wjechał na wyżej wymienione skrzyżowanie, w wyniku czego przodem tramwaju uderzył w stojący, w związku z sytuacją w ruchu, samochód osobowy marki O. (...) którego kierujący A. T. jechał ulicą (...) z zamiarem skrętu w lewo w ulicę (...) oraz doprowadził do potrącenia przechodzących po przejściu dla pieszych przy wyświetlanym zielonym świetle dla ich kierunku ruchu, pieszych K. S., B. O. oraz J. K., czym nieumyślnie spowodował wypadek drogowy, w wyniku którego piesze K. S. i B. O. na skutek doznanych obrażeń poniosły śmierć na miejscu, zaś piesza J. K. na skutek doznanych obrażeń zmarła w dniu 8 stycznia 2014 roku w szpitalu, a A. T. doznał obrażeń ciała w postaci urazu uogólnionego, w tym otarć naskórka na prawym biodrze naruszające czynność narządu ciała na czas nie dłuższy niż 7 dni w rozumieniu art. 157 §2 k.k., zaś następstwem związanego z przedmiotowym wypadkiem stresu było zaburzenie stresowe pourazowe ((...)), którego trwające u A. T. ze zmiennym nasileniem objawy spowodowały rozstrój zdrowia na czas powyżej 7 dni w rozumieniu art. 157 §1 k.k., a nadto stworzył bezpośrednio zagrożenie dla życia lub zdrowia osób znajdujących się na przejściu dla pieszych, tj. M. M. (1), B. M. oraz M. M. (2), a nadto wypełniającego dyspozycję art. 178a §1 k.k., tj. tego, że w dniu 6 stycznia 2014 roku w Ł., jadąc ulicą (...) od ulicy (...) prowadził w ruchu lądowym tramwaj linii (...) nr boczny (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącej 0,66 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Orzeczenie to zostało utrzymane w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z 27 września 2017 roku.

(odpis wyroku SR dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 26 sierpnia 2015 roku, w wydanego w sprawie VI K 1215/14, k. 435-436, odpis wyroku SO w Łodzi z dnia 27 września 2017 roku, wydanego w sprawie V Ka 1590/15, k. 437-438)

Pismem z dnia 27 stycznia 2014 roku, powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty 100'000 zł, tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za szkodę doznaną na skutek wypadku komunikacyjnego z dnia 6 stycznia 2014

roku. W odpowiedzi na wezwanie do zapłaty, ubezpieczyciel strony pozwanej – (...) SA V. (...) odmówił uznania roszczeń powoda, wskazując iż zakres ubezpieczenia strony pozwanej nie obejmuje szkód wyrządzonych przez sprawcę będącego po użyciu alkoholu, narkotyków lub innych środków odurzających.

(wezwanie do zapłaty, k. 105 ; pismo (...) SA V. (...), k.107)

16 kwietnia 2014 roku, A. T. złożył do Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi wniosek o zawiązanie strony pozwanej do próby ugodowej, w sprawie o zapłatę kwoty 100'000 zł (wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lutego 2014 roku do dnia zapłaty), tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za szkodę doznaną na skutek zdarzenia komunikacyjnego z dnia 6 stycznia 2014 roku.

(wniosek o zawiązanie do próby ugodowej, k. 108 -109)

Postanowieniem z 1 września 2017 roku, wydanym na posiedzeniu niejawnym, Sąd oddalił wnioski dowodowe strony powodowej o uzupełnienie opinii biegłych neuropsychologa i psychiatry. Przedmiotem dowodu są bowiem fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia zaś w myśl przepisu art. 217§2 k.p.c. Sąd pominie środki dowodowe, jeżeli okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione lub jeżeli strona powołuje dowody jedynie dla zwłoki. Oddalając wnioski, w oparciu o przepis art. 227 k.p.c. Sąd stanął na stanowisku, iż w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, nie mają one żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie i zmierzają jedynie do niepotrzebnego wydłużenia postępowania.

Rozważania prawne :

Powództwo zasługuje na uwzględnienie jedynie częściowo.

Odpowiedzialność pozwanej (...) sp. z o.o. w Ł. wynika z art. 436 § 1 w zw. z art. 435 § 1 k.c.

Na gruncie niniejszej sprawy, strona pozwana nie kwestionowała zasady swojej odpowiedzialności. Przedmiotem sporu objęty był jedynie jej zakres.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do charakteru roszczeń dochodzonych w tej sprawie przez powoda, a zwłaszcza żądania zapłaty 100.000 zł. Mimo, iż w petitum pozwu nie określono dokładnie z jakiego tytułu powód domaga się zapłaty tej kwoty, treść uzasadnienia pozwu nie pozostawia wątpliwości, iż jest to rekompensata za następstwa wywołane w sferze zdrowia fizycznego i psychicznego A. T., które sam zainteresowany określił na 6 stronie (k 8) jako krzywdę, wskazując nadto art. 445 § 1 kc jako podstawę prawną tego roszczenia, a następnie ograniczając obszerną argumentację do omówienia okoliczności mających istotne znaczenie przy rozstrzygnięciu o zadośćuczynieniu. Wyczerpuje to wymóg dokładnego określenia żądania, o którym mowa w art. 187 § 1 punkt 1 kpc.

W tej sytuacji należało uznać, że przedmiotem rozstrzygnięcia w tej sprawie są roszczenia o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, w związku z podnoszonym rozstrojem zdrowia, głównie o podłożu psychicznym, o rentę w wysokości po 300 zł miesięcznie oraz ustalenia odpowiedzialności pozwanego – za inne następstwa wypadku, które mogą ujawnić się u powoda w przyszłości.

Żądanie zadośćuczynienia jest usprawiedliwione co do zasady na podstawie art. 445 § 1 w zw. z art. 444 § 1 i 2 k.c. Zadośćuczynienie jest formą rekompensaty pieniężnej z tytułu szkody niemajątkowej i obejmuje swym zakresem wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te które mogą powstać w przyszłości. Ma w swej istocie ułatwić przezwycięzenie ujemnych przeżyć. Dzięki niemu winna zostać przywrócona równowaga, zachwiana wskutek popełnienia przez sprawcę czynu niedozwolonego. Ma ono charakter całościowy i winno stanowić ekonomicznie odczuwalną wartość. Wielkość zadośćuczynienia zależy od oceny całokształtu okoliczności sprawy w tym rozmiarze doznanych cierpień, ich intensywności, trwałości czy nieodwracalnego charakteru. Przy ustalaniu rozmiaru cierpień i ujemnych doznań psychicznych powinny być uwzględniane zobiektywizowane kryteria oceny, jednakże w relacji do indywidualnych okoliczności danego przypadku. Od osoby odpowiedzialnej za szkodę poszkodowany winien otrzymać sumę pieniężną, na tyle w danych okolicznościach odpowiednią, aby mógł za jej

pomocą zatrzeć lub złagodzić poczucie krzywdy i odzyskać równowagę psychiczną. Nie ma natomiast podstaw do uwzględnienia żądania w takiej wysokości, by przyznana kwota stanowiła ponadto, ze względu na swoją wysokość, represję majątkową (vide: uchwała pełnego składu Izby Cywilnej SN z dnia 8 grudnia 1973 roku, OSNCP 1974, poz. 145).

Dokonując oceny wysokości tego świadczenia, Sąd wziął przede wszystkim pod uwagę charakter obrażeń doznanych przez poszkodowanego oraz skutki, jakie niosą one dla jego życia i codziennego funkcjonowania.

Z wydanych w sprawie opinii biegłych sądowych wynika, że uszczerbek doznany przez powoda w wyniku zdarzenia komunikacyjnego z 6 stycznia 2014 roku, dotyczy w głównej mierze jego sfery psychicznej i emocjonalnej – doznane urazy i obrażenia fizyczne, powodowały co prawda dolegliwości bólowe (przysparzające cierpienia), jednakże były one krótkotrwałe, i nie spowodowały ani długotrwałego, ani tym bardziej trwałego uszczerbku na zdrowiu - doprowadziły jedynie do okresowego ograniczenia zdolności ruchowej i nie wiązały się z pozbawieniem zdolności do samodzielnej egzystencji.

Wydarzenia ze stycznia 2014 roku, w większym stopniu odcisnęły piętno na psychice powoda. Wypadek stanowił dla A. T. przeżycie traumatyczne, na co niewątpliwie miał wpływ całokształt towarzyszących mu okoliczności, przede wszystkim to, że zdarzenie miało charakter nagły, niespodziewany, doprowadziło do śmierci trzech osób, zaś powód został zaangażowany w wypadek przypadkowo i mimowolnie. A. T., w efekcie zdarzenia ze stycznia 2014 roku, cierpi na zaburzenia nerwicowe pod postacią zaburzeń stresowych pourazowych, zaburzeń typu (...). Stwierdzone u powoda objawy psychopatologiczne (nadwrażliwość, nerwowość, pesymizm, zaburzenia snu), bez wątpienia w dalszym ciągu przysparzają mu cierpień, co najmniej na umiarkowanym poziomie.

Bez wpływu na ocenę wysokości należnego powodowi zadośćuczynienia nie może pozostać wielkość trwałego uszczerbku na zdrowiu związanego, z przeżytym wypadkiem, który według biegłego psychiatry wynosi 10%.

Z drugiej strony należało mieć na względzie, że następstwa zdrowotne wypadku nie spowodowały u poszkodowanego konieczności długotrwałego leczenia i związanej z tym konieczności ponoszenia kosztów, nie doszło również do sytuacji, w której powód doznał ograniczeń w codziennym funkcjonowaniu zmuszających go do korzystania z opieki lub pomocy osób trzecich; nie doszło też do całkowitego lub częściowego ograniczenia zdolności do pracy o charakterze trwałym; potrzeby poszkodowanego nie uległy trwałemu zwiększeniu w sposób na tyle istotny, aby zmuszały do zmiany dotychczasowego trybu życia i brak jest podstaw do uznania, że w następstwie wypadku zmniejszyły się widoki powodzenia na przyszłość. W tym miejscu należy odnieść się do akcentowanej przez stronę powodową kwestii aktywności sportowej poszkodowanego. Nie ulega wątpliwości, że w pewnym okresie życia powód uprawiał sport na poziomie, który można określić jako wyczynowy. Jednakże ograniczenie tej aktywności nastąpiło jeszcze przed wypadkiem, jak wynika z zeznań żony powoda oraz samego poszkodowanego, co miało związek z nową sytuacją rodzinną. Jeżeli nawet powód doznał pewnych ograniczeń w tej sferze swojego życia, wynikających z odczuwanych po wypadku dolegliwości, to miały one charakter przemijający. Zatem nie można twierdzić, że w następstwie przedmiotowego zdarzenia powód utracił możliwość realizowania swojej pasji sportowej.

Mając na względzie przytoczone wyżej argumenty, Sąd uznał, że adekwatnym zadośćuczynieniem jest kwota 25'000,00 zł. W pozostałym zakresie roszczenie powoda o zadośćuczynienie podlegało oddaleniu jako nadmiernie wygórowane.

Żądanie odsetek było uzasadnione na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 455 k.c.

Wezwanie pozwanego do zapłaty zadośćuczynienia nastąpiło pismem przedsądowym doręczonym w dniu 27 stycznia 2014 roku. W piśmie zastrzeżono 14 – dniowy termin na uczynienie zadość powinności. Skoro pozwany winien szkodę zlikwidować w terminie 14 dni od daty wezwania, Sąd zasądził odsetki ustawowe od tej kwoty od dnia 12 lutego 2014 r. (a więc od dnia następnego po upływie terminu do spełnienia świadczenia) do dnia 31 grudnia 2015 r., zaś od 1 stycznia 2016 r. (wobec zmiany brzmienia art. 481 k.p.c.) odsetki ustawowe za opóźnienie, do dnia zapłaty.

Zgodnie z przepisem art. 444 §2 k.c. jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty. Z ważnych powodów Sąd może na żądanie poszkodowanego przyznać mu zamiast renty lub jej części odszkodowanie jednorazowe - art. 447 k.c.

Renta z tytułu zwiększenia się potrzeb poszkodowanego dotyczy sytuacji, gdy w wyniku doznanej szkody istnieje konieczność ponoszenia wyższych kosztów utrzymania w zakresie usprawiedliwionych potrzeb, w porównaniu do stanu sprzed wyrządzenia szkody. Tu wyrównuje się koszty stałej opieki pielęgniarstwa, odpowiedniego wyżywienia, koszty stałych konsultacji medycznych i lekarstw. Przyznanie renty z tego tytułu nie jest uzależnione od wykazania, że poszkodowany te potrzeby faktycznie zaspokaja i ponosi związane z tym wydatki.

Powód dochodził z tytułu renty kwoty po 300 zł miesięcznie, płatnej od momentu wyrokowania. Sąd uznał roszczenie w tym zakresie za nieudowodnione.

W ocenie Sądu, powód nie wykazał, ażeby na skutek zdarzenia z 6 stycznia 2014 roku, zwiększyły się jego potrzeby, czy też zaszła po jego stronie konieczność ponoszenia wyższych niż dotychczas kosztów utrzymania. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że powód co prawda po wypadku przebywał na zwolnieniu lekarskim, jednakże po jego zakończeniu wrócił do dotychczasowego miejsca pracy, co prawda na inne stanowisko, jednakże zmiana ta była chwilowa.

Jak wspomniano wcześniej, wycofanie się z aktywnej jazdy wyczynowej na deskorolce pozostaje bez związku ze zdarzeniem. Powód nie wykazał również, ażeby skutki wypadku w jakikolwiek sposób wykluczały możliwość uprawiania sportu. Zauważyć przy tym należy (co zeznał sam powód), że A. T. nie porzucił dotychczasowego hobby, o czym świadczy fakt, iż obecnie wprowadza on w tajniki uprawianego sportu swojego syna.

Powód nie udowodnił również, ażeby w związku ze skutkami zdarzenia z 6 stycznia 2014 roku zmuszony był ponosić obecnie dodatkowe koszty leczenia, czy terapii, czy też zachodziła po jego stronie konieczność pomocy i opieki ze strony osób trzecich. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że powód jest osobą sprawną fizycznie, nie korzysta obecnie z terapii psychologicznej, nie stosuje specjalnych leków i farmaceutyków, a przyjmuje jedynie na własną rękę ziołowe leki uspokajające.

A zatem żądanie renty – jako nieudowodnione co do zasady podlegało oddaleniu.

W ocenie sądu na uwzględnienie nie zasługiwało żądanie ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej za szkody jakie mogą ujawnić się u powoda w przyszłości. Wynika to przede wszystkim z aktualnego ukształtowania kwestii przedawnienia roszczeń z tytułu szkody na osobie, spowodowanych zbrodnią lub występkiem – art. 442¹ § 2 i 3 k.c., które wykluczają istnienie po stronie powoda interesu prawnego w uzyskaniu orzeczenia ustalającego, a więc zasadniczą przesłankę zastosowania art. 189 kpc.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c., dokonując ich stosunkowego rozliczenia. Powód wygrał sprawę w ok. 24 % (bowiem przyznano 25'000,00 zł, zaś suma roszczeń wynosiła 103'600,00 zł).

A. T. poniósł koszty procesu w łącznej kwocie 5'717,00 zł, obejmujące część opłaty od pozwu w kwocie 300 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 3'600,00 zł. wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł oraz zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłych w łącznej kwocie 1'800,00 zł. Natomiast koszty procesu, wyłożone przez pozwanego, wyniosły łącznie 3'600,00 zł (wynagrodzenie pełnomocnika). Ogółem koszty poniesione przez strony wyniosły 9'317,00 zł. Powód winien uiścić 76 % w/w kwoty (bowiem w taki zakresie przegrał), czyli 7'081,00 zł, uiścić zaś 5'717,00 zł, a zatem winien zapłacić na rzecz strony pozwanej kwotę 1'364,00 zł. Taką też kwotę, tytułem zwrotu kosztów procesu Sąd zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej. Na marginesie Sąd pragnie nadmienić, iż wniosek o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w wysokości potrójnej stawki, uznać należało za nieuzasadniony, zważywszy na stopień skomplikowania sprawy oraz poniesiony przez pełnomocnika powoda nakład pracy.

Uwzględnieniu nie podlegał również wniosek o zasądzenie na rzecz powoda kosztów wywołanych próbą ugodową o zapłatę świadczeń pozostających w związku ze zdarzeniem z 6 stycznia 2014 roku. Zgodnie z art. 186 § 2 k.p.c., jeżeli przeciwnik procesowy bez usprawiedliwienia nie stawia się na posiedzenie pojednawcze, sąd na żądanie wzywającego, który wniósł następnie w tej sprawie pozew, uwzględni koszty wywołane próbą ugodową w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie, doliczając je do kosztów procesu w rozpoznawanej sprawie. Na gruncie niniejszej sprawy powód nie wykazał, ażeby sytuacja tego rodzaju miała miejsce. A. T. złożył co prawda odpis wniosku o zawezwanie strony pozwanej do próby ugodowej, jaki został złożony w Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, jednakże w żaden sposób nie wykazał, że zaistniały przesłanki z art. 186 § 2 k.p.c., w szczególności – że strona pozwana nie stawiała się na posiedzenie pojednawcze, zaś jej absencja była nieusprawiedliwiona.

W toku procesu, w związku ze zwolnieniem powoda od kosztów sądowych ponad kwotę 300 zł każdorazowej należności (postanowieniem z dnia 22 września 2015 roku, k. 113), powstały nieuiszczone koszty sądowe, obejmujące: opłatę sądową od pozwu w wysokości 4'880,00 zł, oraz wydatki na poczet wynagrodzenia biegłych sądowych w łącznej kwocie 1'988,28 zł, łącznie 6'868,28 zł. Obowiązkiem ich poniesienia, stosownie do dyspozycji art. 113 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2005 r., Nr 167, poz. 1398 z późn.zm.) należało obciążyć strony, proporcjonalnie do tego w jakiej części każda z nich wygrała i odpowiednio – przegrała proces, co odpowiada kwocie 5'220,00 zł, obciążającej powoda, jako stronę, która przegrała w 76 % oraz kwocie 1'648,28 zł, której obowiązek poniesienia spoczywa na stronie pozwanej, jako przegrywającej w 24%.